

Splendidum družstvo

Marilyn Monroe

Záhadná a krásná

Joe García

MARILYN MONROE

Záhadná a krásná

JOE GARCIA

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

MARILYN MONROE

Záhadná a krásná

Copyright © Joe Garcia, 2024

Cover © Splendidum družstvo, 2025

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2025

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-354-0 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-355-7 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-356-4 (PDF)

Obsah

SETKÁNÍ S MARILYN MONROE
75 ZAJÍMAVOSTÍ O MARILYN MONROE
DĚTSTVÍ A PRVNÍ MANŽELSTVÍ
NESMĚLÉ ZAČÁTKY: 1944 - 1948
KARIÉRA V LETECH 1949 - 1952
HVĚZDNÝ ROZJEZD V ROCE 1953
KONFLIKTY S 20TH CENTURY-FOX A SVATBA: 1954 - 1955
UZNÁNÍ A DRUHÝ SŇATEK: 1956 - 1959
KARIÉRNÍ NEÚSPĚCHY A OSOBNÍ POTÍŽE: 1960 - 1962
AFÉRA MARILYN S BRATRY KENNEDYOVÝMI
SMRT A POHŘEB
UKÁZKA Z FILMU 'KLEPÁNÍM SE NEOBTĚŽUJ'
UKÁZKA Z FILMU 'HNÍZDEČKO LÁSKY'
FILMOGRAFIE
NOMINACE A OCENĚNÍ
Poznámka autora

SETKÁNÍ S MARILYN MONROE

„Nebudete věřit, kdo dnes přijde do kanceláře,“ zacvrlikala Betty a její hlas se rozléhal chodbou.

John vzhlédl od svého psacího stroje a byl zvědavý. „Povídej,“ řekl a oči se mu leskly očekáváním.

Betty se naklonila a její rudé rty se zkroutily do rošťáckého úsměvu. „Sama Marilyn Monroe!“

Johnovi poskočilo srdce. Kancelář bzučela vzrušením, což bylo v ostrém kontrastu s obvyklým hučením psacích strojů a telefonů. Psal se rok 1953 a Marilyn byla víc než jen hvězda; byla záhadou, symbolem hollywoodského půvabu, který uchvátil představivost národa.

Marilyn skutečně po chvíli vplula do místnosti a její blond vlasy se třpytily pod zářivkami. Vzduchem se linula vůně Chanel No. 5, opojná směs jasmínu a růží, která jako by ji pronásledovala jako stopa hvězdného prachu. Měla na sobě jednoduché červené šaty, které obepínaly její křivky na těch správných místech s výstřihem, jež přitahoval pohled k jejímu labutímu krku. Byla menší, než si John představoval, téměř křehká, přesto naplňovala prostor magnetickou energií, kterou nebylo možné ignorovat.

Její oči zkoumaly místnost a hledaly někoho konkrétního. Přistály na něm a ona se oslnivě usmála. „Vy musíte být John,“ řekla a její hlas zněl jako sametový šepot, který jako by hladil samotný vzduch kolem něj.

John cítil, jak mu hoří tváře, když se postavil, aby ji pozdravil. „Slečno Mo-mo-nroeová,“ vykoktal a natáhl ruku, aby jí potřásl. Bylo to jako dotýkat se kusu historie, jemné a překvapivě pevné.

„Prosím, říkejte mi Marilyn,“ řekla a v očích jí jiskřily žertovné jiskřičky. „Tak mi říkají všichni.“

Schůzka byla naplánovaná kvůli projednání článku pro časopis, který John redigoval. Dostal za úkol napsat článek o jejím připravovaném filmu „Jak si vzít milionáře“. Film byl hitem, který čekal na svou příležitost a studio ho pro tuto práci vybralo. Když

seděli v malé kanceláři, obklopeni stohy rukopisů a lesklých fotografií, nemohl si John pomoci, ale připadal si, jako by narazil na scénu z jednoho z jejích filmů.

Marilyn zkřížila nohy a odhalila tak náznak svých slavných křivek. Naklonila se k němu a její dech ho hřál u ucha. „Tak mi řekněte, Johne,“ řekla, „co podle vás způsobuje, že se člověk zamiluje?“

John zamrkal, zaskočen otázkou. „No,“ začal a hlas se mu zachvěl, „myslím, že je to kombinace několika věcí. Jeho krása, jeho osobnost, možná i jeho smysl pro humor.“

Marilyn poklepala dokonale pěstěným nehtem na stůl. „Ale co, když to jen předstírá?“ zeptala se a její pohled do něho pronikl jako reflektor do mlhy. „Co když to všechno jen hraje?“

John ztěžka polkl. Tohle nebyl rozhovor, který plánoval. „Někdy,“ řekl a pečlivě volil slova, „je přetvářka skutečnější než samotná realita.“

Marilyn se rozšířil úsměv a v očích se jí objevil vědoucí pohled. „Ach, filozof,“ řekla a opřela se v křesle. „To se mi líbí.“

Konverzace plynula snadno, tanec vtipu a šarmu, při němž se John cítil nadšený a zároveň úplně mimo. Mluvila otevřeně o svém životě, nadějích i obavách. Zdálo se, že stěny kanceláře se rozplynuly, když se podělila o příběhy ze své minulosti, její hlas byl písni sirén, která ho přitahovala blíž.

Ale pod tím půvabem v ní John vycítil smutek, hluboce zakořeněnou bolest, kterou její úsměv nedokázal zcela zakrýt. Přistihl se, že se jí chce dotknout, pochopit ji, pomoci jí. Ale jak by mohl on, obyčejný smrtelník, nabídnout útěchu ženě, které leží svět u nohou?

Když se schůzka chýlila ke konci, Marilyn se postavila a její šaty zašustily jako stránky nenapsaného příběhu. Vřele se na Johna usmála a řekla: „Děkuji vám za váš čas, miláčku. Těším se, až si přečtu váš článek.“

John ji sledoval, jak odchází a myšlenky se mu honily hlavou. Toto setkání bylo víc, než v co mohl kdy doufat. Vrátil se ke svému stolu a hlavou mu vířily otázky o ženě, kterou právě potkal.

John následující den a další dny neúnavně pracoval na článku. Zjišťoval, že je Marilyn stále více posedlý, její půvab ho okouzloval a nemohl se ho zbavit. Četl o ní všechno možné, studoval každou fotografii a znovu a znovu se díval na její filmy. Chtěl zachytit její podstatu, syrovou, nefiltrovanou pravdu za hollywoodskou fasádou.

Jednoho večera, když seděl ve svém bytě obklopený poznámkami a poloprázdnými šálky kávy, zazvonil telefon. Ten zvuk ho vyděsil a vytrhl z myšlenek. Zvedl ho a očekával, že to bude jeho zadavatel, který ho bude kontrolovat, jak pokračuje v práci. Ale byla to ona, Marilynin hlas, tichý a důvěrný v jeho uchu.

„Johne,“ řekla, „přemýšlela jsem o tom, co jste mi říkal. O tom, že hra je skutečnější než realita. Musím vám něco říct.“

John cítil, jak mu v hrudi buší srdce. „O co jde, Marilyn?“

Její hlas ztichl, byl to šepot v noci. „Někdy je nejkrásnější maska ta, za kterou se skrýváme. A někdy je velmi těžké ji sundat.“

Johnovi se v hlavě honily myšlenky. Přiznala se mu k něčemu? Natahovala ruku o pomoc? Nevěděl, co má říct, ale věděl, že ji musí znovu vidět, aby odhalil pravdu, která se skrývá pod povrchem.

Následujícího večera se ocitl před jejím hotelovým pokojem a srdce mu v hrudi bušilo jako o závod. Zhluboka se nadechl, zaklepal

a čekal. Dveře se otevřely a ona tam stála, oblečená jen do hedvábného županu, který sotva zakrýval její smyslnou postavu.

„Marilyn,“ začal s hlasem plným emocí, „potřebuji to vědět. Jaká jste doopravdy?“

Přistoupila blíž a její oči pátraly po jeho. „Skutečné moje já?“ zopakovala a na rtech jí hrál smutný úsměv. „Možná to nechcete vědět.“

John se natáhl po její ruce, jeho vlastní se třásla. „Chci,“ řekl, hlas měl pevný. „Potřebuji to vědět.“

Marilyn si povzdechla a ramena jí mírně poklesla. Vedla ho dovnitř a zavřela za nimi dveře. Místnost byla slabě osvětlená, jediný zvuk byl slabý praskot jazzové desky, která hrála v pozadí. Seděla na kraji postele a nespouštěla z něj oči.

„Moje skutečné já,“ začala, „je jen dívka z rozvrácené rodiny. Dívka, která snila o něčem víc, než co měla.“ Její hlas se ztišil, maska hvězdy sklouzla a odhalila ženu pod ní. „Kamery, světla, make-up... to všechno je jen iluze. Způsob, jak uniknout.“

John seděl vedle ní a srdce mu pukalo pro bolest, kterou v sobě tak očividně nosila. Nevěděl, co jí má říct, ale věděl, že tu pro ni musí být, naslouchat jí a pochopit ji. Jak noc pokračovala, Marilyn se svěřovala se svými nejhlubšími tajemstvími, obnažovala své obavy a nejistoty. A v tu chvíli si uvědomil, že žena, do které se zamiloval, není ikona na obrazovce, ale složitá, zranitelná lidská bytost sedící vedle něj.

Jejich pouto sílilo s každým dalším dnem, jejich setkání byla směsicí vášně a syrové upřímnosti. Mluvili spolu celé hodiny, někdy až do východu slunce, a jejich vztah překračoval profesní hranice, které je svedly dohromady.

Johnův článek měl být hotový a studio se jej nemohlo dočkat. Tlak Marilyniny kariéry a šeptanda jejího osobního života byly neustálou kulisou jejich rozvíjejícího se vztahu. A jak se blížila premiéra filmu 'Jak si vzít milionáře', tíha jejich tajemství byla stále větší.

V den premiéry John z dálky sledoval, jak Marilyn vstoupila na červený koberec jako vize krásy a vyrovnanosti. Věděl, že ji svět považuje za nedotknutelnou bohyni, ale pro něj byla ženou se srdcem, které toužilo po autentickém spojení. Podívala se jeho směrem, v očích se jí mihlo poznání a on jí věnoval uklidňující úsměv.

Po filmu si našli klidný koutek na rušné afterparty. „Johne,“ zašeptala a její ruka se chvěla v jeho, „nemůžu se dál přetvařovat.“

Zhluboka se nadechl, protože věděl, že tento rozhovor se chystá už dlouho. „Nemusíš,“ řekl a jeho hlas zněl jemně. „Můžeš se mnou být, kým chceš.“

Marilyn k němu vzhlédla a oči se jí leskly neprolitými slzami. „Chci být jen Norma Jeane,“ řekla a poprvé v jeho přítomnosti použila své pravé jméno. „Jen na chvíli.“

John přikývl a pochopil váhu jejích slov. Naklonil se k ní a vtiskl jí jemný polibek na čelo. „Dobře, Normo,“ zašeptal. „Pojďme někam, kde budeme jen my dva.“

Vyklouzli z večírku do chladného objetí noci. Město žilo hukotem možností, neonová světla Hollywoodu byla v ostrém kontrastu s tichou intimitou jejich společných vyznání.

V odlehlém boxu tlumeně osvětleného bistra mu vyprávěla o své minulosti, o bolesti své výchovy a o neúnavné honbě za láskou a přijetím, která ji přivedla k tomu, aby se stala Marilyn Monroe. John

naslouchal a srdce se mu rozbušilo směsicí lítosti a obdivu k síle, kterou v sobě našla, aby vydržela.

Jak se jejich rozhovor prohluboval, prohlubovalo se i jejich spojení. Drželi se za ruce přes stůl a teplo její kůže ho uzemňovalo v realitě okamžiku. Věděl, že jejich vztah je minovým polem komplikací, ale také věděl, že nemůže odejít.

Když odcházeli, chladný noční vzduch byl v ostrém kontrastu s teplem jejich společných důvěrností. Jeli na pláž, měsíc vrhal stříbrnou stopu na vlny. Povídali si, dokud obzor nepolíbilo první světlo úsvitu, a jejich slova byla balzámem na rány jejich společné samoty.

Když vyšlo slunce, Marilyn se k němu otočila a její oči byly plné odhodlání, které předtím neviděl. „Chci být víc než jen maska,“ řekla. „Chci žít poctivý život.“

Johnovi se rozbušilo srdce. „Ať už se rozhodneš jakkoli,“ řekl, „podpořím tě.“

Marilyn se naklonila a její rty se dotkly jeho. „Děkuji ti,“ zašeptala. „Za to, že mě bereš takovou jaká doopravdy jsem.“

Jejich polibek byl stále hlubší a naléhavější, jak svět kolem nich mizel. Zaplavil je příslib nového dne, plný naděje a možnosti změny.

Ale jak slunce stoupalo na obloze výš, rostla i realita jejich situace. Věděli, že jejich společné chvíle jsou vzácné, ukradené okamžiky ve velkém plánu jejich životů.

Přesto, když pozorovali východ slunce, cítil John, že se v něm něco změnilo. Cítil potřebu nabídnout ochranu Marilyn, potřebu pomoci jí najít štěstí, které si zaslouží. Nevěděl, jaká bude budoucnost, ale věděl, že jí bude stát po boku, ať se děje, co se děje.

Ale Marilyn se už nevrátila.